

İn hazırlanmış bir sayıda yazmayalım. Bu bir görev. Benim talip olmadığım bir görev.

Önümde ikizin fotoğrafı var: Sen, 30 kasım 1991'de Yozgat'ta "Yozgatlı Şair Hüzni Paneli"nde konuşuyorsun. Yanında İsmet, Ali ben ve Ertuğrul Kapusuzoğlu... "Hüzni'nin şiirlerindeki dil özelliklerini anlatıyorsun. Öteki fotoğrafta Annem... Kucagında oğlum, yanında babam ve kızım...

Seninle 10 yılın annemle 35 yılın hatıralarını buraya yazabilir miyim? Ne yazayım? "Çok iyidiler" desem çok komik olmaz mı? "Onlar benim dostlarımdı" desem yeter mi?

Artık ne odasında, evinde bir hayatı paylaştığımız Himmet var, ne de kimselere göstermeden mutsuz olduğum anlarda, dizlerine kapanıp ağladığım annem...

Artık yoksunuz... Gittiniz... Biriniz Malatya'ya gezmeye gittiniz, biriniz Afyon'a derse gittiniz, biriniz Ahmet'in nişanından sonra Yozgat'a... Hiçbiriniz "Allahısmarladık" demediniz. Ben size şimdi nasıl "Güle Güle" diyebilirim?

Hergeyi yarım bıraktınız... Dilerim bu yarımlık son olsun. Mekânınız cennet olsun...

(M. Öcal OĞUZ)

ÖLÜMDEN NE KORKARSIN, KORKMA EBEDİ VARSIN

Bir kaç gün önce yıllardır incinmeden ve incitmeden süren bir dostluğu noktaladık. Çünkü dostumuz, ağabeyimiz Himmet Biray'i aniden, alelacele ve zamansız ebedi yolculuğuna uğurladık. Kimi insan bu dünyadan sessiz sedasız gider. Himmet ardından ağlayan dostlar bıraktı.

Aylardan Kasım ve bir cuma günü Himmet bizi Afyon'a çağırıyordu. Halbuki bahar gelince gidecek ve o çok sevdiği öğrencileriyle tanışacaktık. Öyleyse bu acele niçindi? Yollar uzun, yolculuklar keyifsiz, dostlar sessiz. Hastane önündeki umutsuz, çaresiz ve yürek dağlayan bekleyiş.

"O"nu da alıp yıllardır dilinden düşürmediği meşelerle çevrili köyüne gittik. O'nunla birlikte fakat O'nunla konuşmadan, Evinin

önünde yaşlı ana-babasının, kardeşlerinin ve sevenlerinin acı çığlıklarıyla, feryatlarıyla karşılandık. Asırlık meşe ağacının altına defnedip ayrıldık. Yol boyunca O'nu söyleyip O'nu dinledik. Bir sonraki gün, ertesi gün, daha ertesi gün hep "Himmet'i anlattık ve anlatacağız.

Anası, babası ve kardeşleri O'nu çok arayacaklar. Çünkü O hayırlı bir evlat, iyi bir kardeşti. Nergis ve Bengisu O'nu çok arayacaklar. Çünkü O fevkalâde bir eş ve mükemmel bir babaydı. Öğrenciler O'nu arayacaklar çünkü O bilgili, dürüst, samimi, yardımsever ve nazik bir hocaydı. Bizler O'nu çok arayacağız çünkü O "Dost"tu. Hırs, kin ve merhametsizliklerin paslandırmadığı bir gönü vardı. "Kahrın hoş, lütfün da hoş" diyen haliyle bizleri rahatlatırdı. Sâkin görüntünün altındaki direnç ise zaman zaman şaşırtırdı. Kadirbilir, dürüst ve haysiyet sahibiydi. Kısaca Himmet, onur duyduğumuz bir dosttu.

Bizler yaşadığımız sürece "O"nu unutmuyacağız, unutamayacağız. Üzüntü ve kederlerimizi paylaşmak, başarı umutu sevinçlerimizi haber vermek için aradığımızda telefonun diğer ucunda sesini duyamasak, Fakülteye gittiğimizde odasında "O"nu bulamayıp boynun bükük koridorlardan uzaklaşsak da hatırlatayacağız. Dinlediğiniz her "Ege Türküsü"nde O'nun eşlik eden güzel sesini duyacağız. Bengisu'yu her kucaklayıp öpüşümüzde "benim dünyalar güzeli kızım" sözlerini hatırlayacağız. Ve "biricik Kızı"nın mahzun bakışlarında "O"nu bulacağız. Odalarımızdaki sohbetlerde "O"nun cümlelerini sıralayacağız. "O" ebediyen bizlerle olacak? Mekanın Cennet olsun sevgili Himmet.

(Ayşe YÜCEL)

"Ağlarım, ağlatamam
Hissederim, söyleyemem
Kalbimin dili yok
Ondan ne kadar bizârim"

İstiklâl şâiri, dev bir davanın sarsılmaz âbidesi, ifade ikliminin kudretli hâkimi, senin dahi kalbinin dili yoksa biz neyleriz. Sekiz yılda kırk yıllık hatır ve sevgi köprüsü kurduğumuz değerli ağabeyim, aziz dostum rahmetli Himmet Biray için ben ne yazabilirim

İn hazırlanmış bir sayıda yazmayalım. Bu bir görev. Benim talip olmadığım bir görev.

Önümde ikizin fotoğrafı var: Sen, 30 kasım 1991'de Yozgat'ta "Yozgatlı Şair Hüzni Paneli"nde konuşuyorsun. Yanında İsmet, Ali ben ve Ertuğrul Kapusuzoğlu... "Hüzni'nin şiirlerindeki dil özelliklerini anlatıyorsun. Öteki fotoğrafta Annem... Kucagında oğlum, yanında babam ve kızım...

Seninle 10 yılın annemle 35 yılın hatıralarını buraya yazabilir miyim? Ne yazayım? "Çok iyidiler" desem çok komik olmaz mı? "Onlar benim dostlarımdı" desem yeter mi?

Artık ne odasında, evinde bir hayatı paylaştığımız Himmet var, ne de kimselere göstermeden mutsuz olduğum anlarda, dizlerine kapanıp ağladığım annem...

Artık yoksunuz... Gittiniz... Biriniz Malatya'ya gezmeye gittiniz, biriniz Afyon'a derse gittiniz, biriniz Ahmet'in nişanından sonra Yozgat'a... Hiçbiriniz "Allahısmarladık" demediniz. Ben size şimdi nasıl "Güle Güle" diyebilirim?

Herşeyi yarım bıraktınız... Dilerim bu yarımlık son olsun. Mekânınız cennet olsun...

(M. Öcal OĞUZ)

ÖLÜMDEN NE KORKARSIN, KORKMA EBEDİ VARSIN

Bir kaç gün önce yıllardır incinmeden ve incitmeden süren bir dostluğu noktaladık. Çünkü dostumuz, ağabeyimiz Himmet Biray'i aniden, alelacele ve zamansız ebedi yolculuğuna uğurladık. Kimi insan bu dünyadan sessiz sedasız gider. Himmet ardından ağlayan dostlar bıraktı.

Aylardan Kasım ve bir cuma günü Himmet bizi Afyon'a çağırıyordu. Halbuki bahar gelince gidecek ve o çok sevdiği öğrencileriyle tanışacaktık. Öyleyse bu acele niçindi? Yollar uzun, yolculuklar keyifsiz, dostlar sessiz. Hastane önündeki umutsuz, çaresiz ve yürek dağlayan bekleyiş.

"O"nu da alıp yıllardır dilinden düşürmediği meşelerle çevrili köyüne gittik. O'nunla birlikte fakat O'nunla konuşmadan, Evinin

önünde yaşlı ana-babasının, kardeşlerinin ve sevenlerinin acı çığlıklarıyla, feryatlarıyla karşılandık. Asırlık meşe ağacının altına defnedip ayrıldık. Yol boyunca O'nu söyleyip O'nu dinledik. Bir sonraki gün, ertesi gün, daha ertesi gün hep "Himmet'i anlattık ve anlatacağız.

Anası, babası ve kardeşleri O'nu çok arayacaklar. Çünkü O hayırlı bir evlat, iyi bir kardeşti. Nergis ve Bengisu O'nu çok arayacaklar. Çünkü O fevkalâde bir eş ve mükemmel bir babaydı. Öğrenciler O'nu arayacaklar çünkü O bilgili, dürüst, samimi, yardımsever ve nazik bir hocaydı. Bizler O'nu çok arayacağız çünkü O "Dost"tu. Hırs, kin ve merhametsizliklerin paslandırmadığı bir gönü vardı. "Kahrın hoş, lütfün da hoş" diyen haliyle bizleri rahatlatırdı. Sâkin görüntünün altındaki direnç ise zaman zaman şaşırtırdı. Kadirbilir, dürüst ve haysiyet sahibiydi. Kısaca Himmet, onur duyduğumuz bir dosttu.

Bizler yaşadığımız sürece "O"nu unutmuyacağız, unutamayacağız. Üzüntü ve kederlerimizi paylaşmak, başarı umutu sevinçlerimizi haber vermek için aradığımızda telefonun diğer ucunda sesini duyamasak, Fakülteye gittiğimizde odasında "O"nu bulamayıp boynun bükük koridorlardan uzaklaşsak da hatırlatayacağız. Dinlediğiniz her "Ege Türküsü"nde O'nun eşlik eden güzel sesini duyacağız. Bengisu'yu her kucaklayıp öpüşümüzde "benim dünyalar güzeli kızım" sözlerini hatırlayacağız. Ve "biricik Kızı"nın mahzun bakışlarında "O"nu bulacağız. Odalarımızdaki sohbetlerde "O"nun cümlelerini sıralayacağız. "O" ebediyen bizlerle olacak? Mekanın Cennet olsun sevgili Himmet.

(Ayşe YÜCEL)

"Ağlarım, ağlatamam
Hissederim, söyleyemem
Kalbimin dili yok
Ondan ne kadar bizârim"

İstiklâl şâiri, dev bir davanın sarsılmaz âbidesi, ifade ikliminin kudretli hâkimi, senin dahi kalbinin dili yoksa biz neyleriz. Sekiz yılda kırk yıllık hatırlar ve sevgi köprüsü kurduğumuz değerli ağabeyim, aziz dostum rahmetli Himmet Biray için ben ne yazabilirim

İn hazırlanmış bir sayıda yazmayalım. Bu bir görev. Benim talip olmadığım bir görev.

Önümde ikinizin fotoğrafı var: Sen, 30 kasım 1991'de Yozgat'ta "Yozgatlı Şair Hüzni Paneli"nde konuşuyorsun. Yanında İsmet, Ali ben ve Ertuğrul Kapusuzoğlu... "Hüzni'nin şiirlerindeki dil özelliklerini anlatıyorsun. Öteki fotoğrafta Annem... Kucagında oğlum, yanında babam ve kızım...

Seninle 10 yılın annemle 35 yılın hatıralarını buraya yazabilir miyim? Ne yazayım? "Çok iyidiler" desem çok komik olmaz mı? "Onlar benim dostlarımdı" desem yeter mi?

Artık ne odasında, evinde bir hayatı paylaştığımız Himmet var, ne de kimselere göstermeden mutsuz olduğum anlarda, dizlerine kapanıp ağladığım annem...

Artık yoksunuz... Gittiniz... Biriniz Malatya'ya gezmeye gittiniz, biriniz Afyon'a derse gittiniz, biriniz Ahmet'in nişanından sonra Yozgat'a... Hiçbiriniz "Allahısmarladık" demediniz. Ben size şimdi nasıl "Güle Güle" diyebilirim?

Herşeyi yarım bıraktınız... Dilerim bu yarımlık son olsun. Mekânınız cennet olsun...

(M. Öcal OĞUZ)

ÖLÜMDEN NE KORKARSIN, KORKMA EBEDİ VARSIN

Bir kaç gün önce yıllardır incinmeden ve incitmeden süren bir dostluğu noktaladık. Çünkü dostumuz, ağabeyimiz Himmet Biray'i aniden, alelacele ve zamansız ebedi yolculuğuna uğurladık. Kimi insan bu dünyadan sessiz sedasız gider. Himmet ardından ağlayan dostlar bıraktı.

Aylardan Kasım ve bir cuma günü Himmet bizi Afyon'a çağırıyordu. Halbuki bahar gelince gidecek ve o çok sevdiği öğrencileriyle tanışacaktık. Öyleyse bu acele niçindi? Yollar uzun, yolculuklar keyifsiz, dostlar sessiz. Hastane önündeki umutsuz, çaresiz ve yürek dağlayan bekleyiş.

"O"nu da alıp yıllardır dilinden düşürmediği meşelerle çevrili köyüne gittik. O'nunla birlikte fakat O'nunla konuşmadan, Evinin

önünde yaşlı ana-babasının, kardeşlerinin ve sevenlerinin acı çığlıklarıyla, feryatlarıyla karşılandık. Asırlık meşe ağacının altına defnedip ayrıldık. Yol boyunca O'nu söyleyip O'nu dinledik. Bir sonraki gün, ertesi gün, daha ertesi gün hep "Himmet'i anlattık ve anlatacağız.

Anası, babası ve kardeşleri O'nu çok arayacaklar. Çünkü O hayırlı bir evlat, iyi bir kardeşti. Nergis ve Bengisu O'nu çok arayacaklar. Çünkü O fevkalâde bir eş ve mükemmel bir babaydı. Öğrenciler O'nu arayacaklar çünkü O bilgili, dürüst, samimi, yardımsever ve nazik bir hocaydı. Bizler O'nu çok arayacağız çünkü O "Dost"tu. Hırs, kin ve merhametsizliklerin paslandırmadığı bir gönü vardı. "Kahrın hoş, lütfün da hoş" diyen haliyle bizleri rahatlatırdı. Sâkin görüntünün altındaki direnç ise zaman zaman şaşırtırdı. Kadirbilir, dürüst ve haysiyet sahibiydi. Kısaca Himmet, onur duyduğumuz bir dosttu.

Bizler yaşadığımız sürece "O"nu unutmuyacağız, unutamayacağız. Üzüntü ve kederlerimizi paylaşmak, başarı umutu sevinçlerimizi haber vermek için aradığımızda telefonun diğer ucunda sesini duyamasak, Fakülteye gittiğimizde odasında "O"nu bulamayıp boynun bükük koridorlardan uzaklaşsak da hatırlatayacağız. Dinlediğiniz her "Ege Türküsü"nde O'nun eşlik eden güzel sesini duyacağız. Bengisu'yu her kucaklayıp öpüşümüzde "benim dünyalar güzeli kızım" sözlerini hatırlayacağız. Ve "biricik Kızı"nın mahzun bakışlarında "O"nu bulacağız. Odalarımızdaki sohbetlerde "O"nun cümlelerini sıralayacağız. "O" ebediyen bizlerle olacak? Mekanın Cennet olsun sevgili Himmet.

(Ayşe YÜCEL)

"Ağlarım, ağlatamam
Hissederim, söyleyemem
Kalbimin dili yok
Ondan ne kadar bizârim"

İstiklâl şâiri, dev bir davanın sarsılmaz âbidesi, ifade ikliminin kudretli hâkimi, senin dahi kalbinin dili yoksa biz neyleriz. Sekiz yılda kırk yıllık hatırlar ve sevgi köprüsü kurduğumuz değerli ağabeyim, aziz dostum rahmetli Himmet Biray için ben ne yazabilirim